

Una dintre frumoasele dimineți ale Pectonelei

monodrama de Marian Ilea

Interior de garsonieră la bloc. Pectonela, Gianina și Claudia (trei transsexuali) se trezesc. E dimineată. Se apucă de treabă. Claudia se aranjează în oglindă. Dispare. Se aude apa trasă la closet. Gianina face cafea. O va servi în cești fără toarte, cu farfurioare crăpate. În garsonieră, trei saltele. Hainele așezate pe dușumea.

Pectonela (cu trăsături feminine) va povesti. Celelalte două vor trebălui pe parcursul piesei.

Pectonela (către Claudia și Gianina): Bună. Ce faci? Bine. Ce faceți acolo? Stați. Bine. Ce fac băieții sau fetele, sau băieții. Travestiții. Cum sunteți de dimineată. Bine. (către Gianina) Ce face domnul? (cade pe gânduri) Sincer, mi-e dor de asta, de fiecare dimineată. De ritualul ăsta. Urmează mirosul străzii. Sentimentul. Entuziasmul. Pectonela îmi spune lumea, Lucian Marin din Zalău sunt. Am venit aici la o mătușă. (către Gianina) Prezintă-te, colega. Bine. Văd că taci. Apoi te enervezi că nu te lasă nimeni să vorbești. Pe unsprezece aprilie m-am născut. În anul una mie nouă sute nouăzeci și trei. Am trăit în Zalău. Am venit aici la o mătușă. Lucrez la stradă, la variantă, la sex. Da, sex. Da, Pectonela: mai mult femeie decât bărbat, mai mult psihic, din cap vine, mai mult ca o tulburare. Acuma e aici, Claudia (o arată) tot ca mine da și-a pus silicoane, da și-a pus și ovare. E altceva. Merg cu ea la stradă, la variantă, la sex, da, sex. Da e altceva. Claudia e altceva. Ce să fac aici. Dimineata, da. Dormim aici pentru că vine dimineata. Și dimineata, da!

Aseară am fost, puțin, spartă la nas. Clientul a zis că i-am omorât câinele. Așa-i zicea penisului. I l-am omorât. (tace) Mă machiez. Azi e joi. Am grijă de un bătrânel de pe strada Lăcrămioarele. Acolo mă schimb. Mă machiez. Geanta mea o țin la el. Se fură. În ziua de astăzi (arată către Claudia) se fură orice. (arată o pată pe gât) Aici m-a supt. Bătrânelul. Săptămâna trecută. E gelos. Joia trecută. Stau de o săptămână cu el. Mi-a zis că-i alcoolist. Mi-a zis să merg cu el până-n Anglia. Decât în Anglia cu un alcoolist, mai bine stau cu Gianina și cu Claudia la garsonieră.

Claudia (arată spre Claudia) are silicoane, ovare, colanți, sutiene. Un frumos aranjament de vară. Țala de iarnă e altfel.

În orașul Zalău eram luată drept gunoi. După ce am dat trup și suflet... mai ales trup... ca să fiu sincer.

Am adus plăcere de o jumătate de oră anonimilor din Zalău. Am făcut ceva bun în viață. Am adus înțelegere în toate paturile. În stradă nu se poate vinde lucrul ăsta. Ești un gunoi, așa îmi spuneau în Zalău. Stoarsă eram, stors, de cât penis îngurgitam.

Proastă de rîgâie, îmi spuneau în Zalău. Pe unul l-am futut eu. Un singur bărbat. L-am futut așa cum am vrut. Mă futea când vroia, când aveam eu poftă. Puternic, om. Inteligent, om. Corect, om.

Dimineața e tăcere aici. Eu vorbesc. Nu pot să stau și să nu vorbesc. O coajă de pâine o mănânc. Un covrig îl mănânc. O cafea o beau.

Dimineața. Dacă mă duce undeva cineva, știu să dansez.

Dumnezeu a fost nervos cu noi. Tot timpul. Tare nervos. A fost și bun. Dumnezeu e nemulțumit de noi. Da ce să facem. Dacă Dumnezeu e nemulțumit de ce ne rabdă aici. De ce m-a răbdat în Zalău. Suntem la fel ca oamenii. Avem suflete.

La paisprezece ani împliniți, în luna mai, două mii șapte, am plecat la Paris.

Mama, tata și cu mine. Tata conducea mașina. Eram tunsă scurt. Ca un băiețoi. Am simțit tot drumul ca pe o dimineață. Alte peisaje. Autostrăzi. Până la garajul lui Bill. Așa-i zicea locului acela din Paris. Ne-a chemat unu Boldor, la furat. Erau mai mulți din Zalău. La Paris era vremea CD-urilor. Le luai din magazinele alea mari. Le vindeai cu sutele, cu miile și te umpleai de bani. Bani lor erau tari. Nu semănau cu ai noștri. Lucram cu tata. Și cu mama. Aveam geanta aia neagră. Lăptoasă. Intrau în ea cinci sute de CD-uri. Le luam de pe rafturi. Le puneam în geantă. O umpleam. Tata ieșea cu ea. Era o geantă care bloca alarmele din magazine. Am stat mai bine de un an la garajul ăla. M-am și plimbat. Tata era deștept. Toți cei plecați din Zalău furau CD-uri. Nu se mai merita. Noi am trecut la sticle. Jack's și Ballantines. Tata își cumpărase un costum de baie femeiesc. Închis până la gât. Îl crăpase la piept. Cam pe unde au femeile țâțe. Atunci i-am văzut penisul. Se dezbrăca în fața noastră. Își trăgea pe el costumul de baie albastru. Își punea costumul larg. Noi adunam sticlele de pe rafturi. Plate. Frumoase. Tata le băga în costumul de baie. Cam douăzeci și una la o tură. Făceam trei ture pe zi.

Dormeam în aceeași cameră cu tata și cu mama. Mama avea țâțe și ovare.

Veneau proprietari de magazine și vorbeau cu tata. Fură-ne creveți, ziceau. Poți? Întrebau. Câți? Zicea tata. Câți poți. Umblam cu genți prin magazinele mari. Luam pungi și scufundam niște palete ca polonicele. Lăsam să se scurgă apa. Umpleam pungile. Le băgam în genți. Sute de kile de creveți din ăia. Când treceau și ceilalți la creveți, tata fura cafea Carte noire. Cumpăram noi și strecuram câteva pungi de cafea pe rafturi, ca să nu se prindă aia că am furat tot. „Trebuie să furăm cu cap, Lucian”, zicea tata.

La Paris dacă aveai acte te lua poliția. Dacă n-aveai, te lăsa în pace. Când ne-am întors tata își luase altă nevastă care nu mă suporta. Arătam a femeie.

De supărare, într-o noapte, mama s-a înecat cu țuică. Nici la mormântare n-a venit tata. Nu a avut permisie de la nevasta lui cea nouă. Așa am ajuns fără părinți. Așa am ajuns să-mi aleg o fată ca iubită. De atunci am știut că mai bine voi simți de la un bărbat dezbrăcat.

Aici e bine. Da nu-i ca și atunci când ai casa ta, masa ta, patul tău unde să dormi. Unde să aduci pe cineva. Aici în garsoniera asta mă îmbrac. De când eram de șaisprezece ani mă îmbrăcam așa parcă din dragoste. Iubita aia era o fată faină din Jibou. Eram ca un băiat de cartier din Zalău. Aveam trei pantaloni aduși din Franța. O pereche de adidași, ciorapi adidas din bumbac și opt bluze. M-am așezat lângă ea. Avea cincisprezece ani. Seara am avut-o în parc. Pe frunzele rămase din toamnă. Scurt. Mai scurt decât se aștepta. Nu eram prea dotat. Am stropit-o repede. M-a luat de cap și m-a sărutat. Apoi a luat penis-ul în gură. Nu m-am împotrivit. Îmi era și frică. Eram molcuț și bleg. Am terminat în gura ei. Tot repede. Mi-am aranjat hainele. Relația aia a ținut toată vara. Din milă. Era singură, o băteau acasă, era săracă. Venea la Zalău cu mașini de ocazie.

Gianina doarme aici (arată salteaua din mijloc). Claudia, dincoace. Câteodată pe variantă trebuie să fim atente să nu ne descopere clienții că avem penis.

Aici ne schimbăm. Saltelele. Perinile. Cearșafurile. Suntem curate. Stăm la coadă la duș. Să nu fim jagoși. Cam aglomerat.

Când o să am bani, garsonieră îmi iau, nu bărbat. Acuma stăm aici. Fumăm. N-avem nici un leu. Suntem bine și așa. Eu nu țin regim. Nimic. Arăt așa de bine din naștere. Am cincizeci de kilograme. Sâni sunt

destul de buni. Ar mai merge până la cincizeci și cinci de kilograme. Bătrânelul vrea să-mi pună sânii rotunzi, plus două ovare că-l încurcă penisul când facem sex.

În fiecare dimineață mă gândesc cât de norocoase sunt femeile care vin cu noi pe variantă. N-au penis. Noi avem. Și Claudia a avut. Acuma a dat norocul peste ea. Nu mai are. Unii când dau de penis se uită la mine urât. Apoi renunță.

Am relații și pe internet. După-amiaza merg la mătușa. Are computer. Îmi deschid mail-ul. Am opt clase, destul de feminină, mi-a plăcut la școală, mai ales biologia și anatomia. Citeam despre organele sexuale. Citeam tot despre ele. Le-am studiat până le-am întâlnit pe variantă. Fiecare oraș are varianta lui. Acolo mergi la sigur. Se face sex și ziua și noaptea. Ne latră câinii. Ne pândesc polițaii. Da merge. Nu deranjăm pe nimeni.

Peste drum de garsoniera asta e farmacia. Urmează alimentara. Cumpărăm pâine și parizer. Ne cunosc, ne lasă în pace. Într-un bar putem merge. În altul ne alungă. Bună ziua, pâine și parizer, vă rugăm. Uneori ne dă, alteori nu ne dă. Uneori zice câte o femeie, plecați de aici că ne alungați clienții.

Mi-am cumpărat o fustă mulată, scurtă, plus o bluză decoltată, roz, dar tot degeaba.

Gianina are pieptul, fața și corpul ca bărbații. Mai mult tace.

O relație cu unul începe cu greu. Bătrânelul meu a făcut primul pas. Apoi am făcut eu pasul numărul doi. Așa se face o relație. Așa știu eu. Așa am învățat.

Dacă aș avea o mașină, o garsonieră, aș veni când doresc, aș pleca tot așa, mi-aș aduce perechea mea. Aș alege. Ca să stau multe săptămâni cu

cel la care merg în dimineața asta, ar fi nevoie de o sumă financiară mare, altfel nu e perechea potrivită.

Realitatea este că toți cerșim, toată viața cerșim unii de la alții. Zicem: pa, pa, pa! Și apoi dorim să ne reîntâlnim.

Numele de Pectonela îmi vine de la negustorul de papagali și alte vietăți mici din Zalău. Am trecut pe la el într-o seară. Acum patru ani. Îl aveam pe Coco. Îl găsisem în parc. Coco era un papagal frumos colorat. Singur. N-avea pereche și era trist. Îl țineam cu mine-n cameră. L-am dus la domnul Iancsi în magazin. Învățasem să dau din fund ca femeile. Eram rujată. Dată pe față cu boială. Domnul Iancsi mi-a spus că am adus o papagaliță. Și că o să-mi dea pereche pentru ea.”Altfel o să moară de singurătate”, mi-a spus. L-am simțit că se uită curios la picioarele mele. M-am apropiat și l-am prins de penis. Nu era nimeni în magazin. Orice bărbat stă ca un miel dacă-l apuci de unde l-am apucat pe domnul Iancsi. I-am desfăcut pantalonii. N-a zis nimic. Era mai excitat decât toți tinerii din Zalău. L-am simțit cum se opintește și apoi îmi umple gura. A strigat în momentul ăla: „Așa, Pectonela”. Mi-a plăcut numele și i l-am furat. Am primit perechea lui Coco fără nici un leu. Mi-a ales-o domnul Iancsi personal.

Aveam în cameră cântece de dimineață. Veselie. Erau cele mai frumoase dimineți. Coco a început să facă ouă. Îi dădeam pagini de ziar. Își construia cuiburi în cușcă. Coco a murit într-o dimineață. N-a fost boală. A murit brusc. Am plâns. Am jelit. I-am dat drumul papagalului primit de la domnul Iancsi.

„Nu e bine să iei gratis nimic de la nimeni. De aia s-a dus Coco”, mi-a spus Gianina într-o dimineață.

După ce bem cafelele. Mai povestim o jumătate de oră. Apoi intrăm în „arenă”. Bărbații vin și plâng. Ne spun că de ani de zile nu și-au mai

futut nevestele. Se vaită. Femeile ale cu ovare, cu sâni sunt ciudăţenii. De aia vin clienţii pe variantă. De aia ar trebui să fim recunoscătoare femeilor ăloră care lasă şi pentru noi o pită de mâncat. Claudia a avut într-o seară şi un director de bancă. Pervers rău. I-a spus că vine şi a două şi a treia zi. Dacă ai ovare şi sâni ca ale Claudiei ai şi noroc. Şi eu nimeresc din ăia cu facultăţi, cu studii. Da-s mai omenoşi bătrâneii. Mie îmi plac mai mult. Nu stau la poveşti. Îşi fac treaba. Plătesc. Mulţumesc. Şi gata. „La revedere!” „Pa, Pa, Pa!” Şi ne mai reîntâlnim noi.

Pe unul l-am dezbrăcat rapid. Stătea săracu ca frunza. Nu ştia ce să facă. „Uite, un om corect şi de treabă”, am spus. I-a plăcut. Am stabilit alfabetul fiecărei întâlniri. Veneam cu o pelerină. Dacă puteam să ne futeam el apărea cu o pălărie pe cap. Dacă, nu, tot venea. Ca să mă vadă. Era un ciudat. Da-i făceam toate vrerile.

Pe bărbatul pe care l-am futut şi de care am spus, şi la care nu-i pot da numele, întâi nu l-am cunoscut personal. Era poliţist. Mai târziu mi-a spus că e un funcţionar de stat care supraveghează zona. Atunci deja îi frecventam blocul în care locuiam şi eu. În Zalău. Cu siguranţă că era un om puternic, fiind şi sensibil. Din păcate, nu mi-a spus niciodată ce vârstă are, în ce an şi-n ce împrejurări a ajuns poliţist în oraş. În realitate pentru mine a contat mult cum arăta. M-am îndrăgostit de el. Am vrut să-l fut şi cum n-am avut ocazia, zic la început, am plâns multe nopţi în părculeţul din faţa blocului nostru. Îi pândeam fereastra. Ştiam ora la care stinge becul şi aprinde veioza. Bărbatul acesta, de care-mi aduc aminte în fiecare dimineaţă, a fost singurul pe care l-am favorizat. Unora le-am luat mult... altora mult... mai puţin, lui nu i-am luat nimic.

Până într-o seară când a venit beat. L-am ajutat să deschidă uşa. L-am aşezat în pat. L-am privit cum doarme. Când s-a trezit era trecut de miezul nopţii. L-am avut atunci şi de multe ori apoi. I-am spus că sunt Pectonela. Mi-a spus că ştie. Că e poliţist. „Îmi închipui că în timpul cât

ai fost plecată la Paris ai dus-o și mai greu din unele puncte de vedere”, zicea.

„Desigur” îi răspundeam.

„Acest om, adică tu, cred că ești de un calm și de o rezistență”, zicea.

„Cum spunei”, îi răspundeam.

„Te-ai certat cu cineva, te-ai bătut, ai furat de la altcineva?”, mă întreba.

„Acolo-i cartoteca”, îi răspundem. Mi-o arătase. Erau trecute toate persoanele din cartier.

„Nu poate cartoteca asta să-i găsească pe cei buni de cei răi”, zicea.

„Întotdeauna treaz și prevăzător”, îi răspundeam.

Am trăit din nou multe dimineți frumoase. Ca pe vremea când Coco își făcea cuiburi din pagini de ziare.

Într-o noapte am ieșit din garsoniera aia de serviciu, am trecut prin părculeț către apartamentul unde locuiam. Am simțit o suflare agitată în spate. O mână m-a apucat de gât. Altă mână m-a lovit peste partea stângă a feței. Am fost violat. Nu m-am împotrivit. De frică. Mai bine așa decât să fiu omorât. Noaptea aia am plâns. M-am simțit plin de murdărie. Eram un gunoi. Dimineața m-am sfătuit cu polițistul. I-am spus. I s-a întunecat privirea. „O să pleci și o să dispari fără urmă, Pectonela”, așa mi-a spus. „Și nu o să mai apari de unde o să dispari”, a continuat.

L-am înțeles. N-a putut să treacă peste noaptea aia din părculeț. Eu am trecut. Așa am ajuns să părăsesc Zalăul. Să vin la mătușa mea aici. Să mă împrietenesc cu Gianina și cu Claudia. Să am din nou dimineți frumoase.

Cafeaua e gata. Ne așezăm și stăm la povești o jumătate de oră. Ne bem fiecare cafeaua de dimineață. Apoi, intrăm în „arenă”.

(Cele trei își beau cafelele. Tăcere. Întuneric.)

Sfârșit